

Schaduw van de liefde

Schaduw van de liefde

Danielle Vink

"Uit de conflicten met anderen maken we retorica, uit de conflicten met onszelf poëzie." William Butler Yeats

Schrijver: Danielle Vink
Coverontwerp: Danielle Vink
ISBN: 9789402147667
© Danielle Vink

Wat als de schaduwen niet meer verdwijnen
en de rouwrand om de zon niet wijkt.
De sterren 's nachts niet meer schijnen
en geluk mij niet bereikt?

Wat als rozen zwart kleuren
en ik alles in donkere kleuren zie?
Ik ruik geen lekkere geuren
en hoor geen mooie melodie.

Als de schaduwen blijven in het licht van de dag.
Wanneer het duister niet meer uit mijn leven gaat.
Mijn hoofd vol met spinrag is,
lijkt het voor alles te laat.

Op het zomerstrand, zie ik enkel kwallen.
Ik kan nergens meer schuilen.
Wat kan ik anders doen dan op mijn knieën vallen
om eindeloos te huilen.

Als het leven mooi is
waarom voelt het dan zo koud?
Als wat jij zegt waar is
waarom voelt het nieuws zo oud?

Waarom toch die leegte?
Het gat dat jij achterliet.
Waarom komen er telkens tranen
van oprecht verdriet?

Waarom heb ik die pijnlijk herinneringen
aan wat had kunnen zijn?
Hoe kan de toekomst zeer doen
en doet wat nooit geweest is pijn?

Wat er niet was,
dat zal niet komen.
Gebroken beloftes
en niet uitgekomen dromen.

Zijn we soms te snel begonnen?
Had het daarom geen kans van slagen.
Of was het soms, omdat jij
de sprong in het diepe niet durfde te wagen?

Toen de zon niet op kwam
en de nacht voor altijd bleef.
Nooit zijn er antwoorden,
omdat ik de enige was die nog schreef.

Wat niet was
dat zal niet komen.
Door dat wat niet bedoeld was om te zijn
blijft er voor mij niets anders
dan mijn stille zielepijn.

Het ontbreken van elk gevoel, bij zijn afscheid,
was de stilte voor de storm en het begin van mijn
strijd.

Ik las: "hij komt niet terug".
Het attendeerde mij op de naderende storm.
Ik hield me sterk, maar enkel voor de vorm.

Als een pop up kwam de realisatie van dat feit.
Ik verloor mijn vertrouwen en bleef achter in
onzekerheid.

Verdriet kwam als een bui, drenkte mij in zoute
regen,
toonde mijn zwakheid aan allen,
maar over hem werd gezwegen.

De ontkenning volgde als een zwakke bries,
fluisterde verhalen van het verleden,
het oog van de storm en weg uit het heden.

Toen kwam de afschuw als het onweer.
Bliksem van woede vuurde ik af,
zonder doel,
naar ieder die mijn pijn voedde.

De herinnering aan hem is mij nu als mijn
teddybeer,
aan flarden, maar authentiek, uiteraard.
Ik mis hem, maar de liefde was de pijn waard.

Ik lig hier in een bad vol tranen.
De dolk der liefde heeft mijn hart doorboord.
Ooit geloofde ik dat liefde was als witte zwanen,
maar die illusie heb jij snel verstoord.

Stil, lig ik hier overspoeld door mijn gedachten.
Het vuur van verlangen heeft alles in mij verbrand.
Ooit droomde ik van samen, zwoele zomernachten,
maar die bestaan alleen in dromenland.

Ik lig hier op de scherven van mijn geluk.
Mijn hart is bevroren door de kou van de haat.
Waarom ging alles stuk?
Waarom was liefde niet zo mooi als de dagerraad?

Ik lig intussen op een meer vol tranen.
De pijn van eenzaamheid heeft mij gevierendeeld.
Ik dacht dat liefde was als witte zwanen,
maar dat bleeks slechts een waandenkbeeld.